

качи се самичко, както знаешъ! . . . А менъ мързи! . . .

Шипката яко държала джуджего за брадата и то още по-жално започнало да плаче и се моли:

— Помогни ми Хансъ! Помогни милий! Ще ти дамъ хиляда лева! . . .

Ехъ, за хиляда лева азъ не ставамъ, — казалъ Хансъ, — мене и тѣй ми е добръ. . .

— Но ще ти дамъ десетъ хиляди лева! . . .

— И това е малко! . . .

А въ това врѣме на стобора изкочила черна котка. Тя видѣла джуджего, че се мжчи въ храсталака, и мислила че е мишка. Наежила се и била готова да се хвърли върху джуджего, а то изпищѣло:

— Хансъ, спаси ме отъ котката, . . . царъ ще те направя! . . .

— Е, — казалъ Хансъ, — това е друга работа! . . .

Станалъ, изпѣдилъ котката, освободилъ джуджего отъ бѣдата и му проговорилъ:

— Е, кажи ми сега, какъ ще стана царъ? . . .

Починало джуджего, бръкнало въ джеба си, извадило изъ една кесия малъкъ златенъ ключъ и казало:

— Отиди на полянката, която е задъ къщата ти, прѣброй третата къртичина отъ лѣвата страна на пжтечката, наведи се къмъ нея и кажи:

Бунти-Фунти-Тантаре,
Я излѣзъ ти отгорѣ! . . .

И тогава ще дойде при тебе моя ковчежникъ, а ти му дай тоя ключъ и чакай. . .

— Добръ, то така е, — а да се навеждамъ добръ ли ще ми е? . . .